

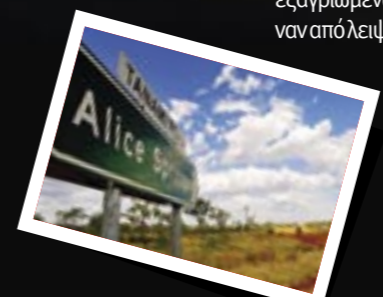
9.000 χιλιόμετρα μέσα στην κατακόκκινη ενδοχώρα της Αυστραλίας.
Αυτό κι αν είναι περιπέτεια!

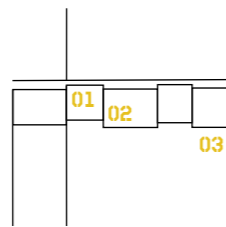
ΟΥΤΒΑΚ!

ΑΚΗΣ ΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ | Α.Τ., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ, Π. ΤΖΕΡΙΖΕΒΕΛΗΣ

ΑΚΟΜΗ δεν έχουμε συνέλθει από τα χιλιόμετρα του τελευταίου μήνα. Μας φαίνεται λογικό το ότι διασάσαμε ολόκληρη ήπειρο σ' αυτό το διάστημα, όμως, όταν οι ντόπιοι ακούν ότι ένα μήνα πριν ήμασταν στο Περθ, γουρλώνουν τα μάτια τους από θαυμασμό. Η διάσχιση της Αυστραλίας, βλέπετε, μέσα από κομμάτινες διαδρομές του outback είναι το μεγάλο ταξιδιωτικό όνειρο των Αυστραλών. Για αρκετούς αποτελεί επιδίωξη, λόγω των αστικών μύθων που συνοδεύουν τη διάσχιση της κατακόκκινης ερήμου. Σαν αυτούς που ακούγαμε κι εμείς πριν ξεκινήσουμε: για ανθρωποφάγους κροκόδειλους, θανατηφόρες αράχνες, εξαγριωμένα ντίνγκος (τα γηγενή αγριόσκυλα της Αυστραλίας) ή για ανθρώπους που χάθηκαν και πέθαναν από λειψυδρία στην έρημο. Τώρα ξέρουμε πού είναι η αλήθεια και πού η υπερβολή. Το outback, αυτή η απέραντη, αραιοκατοικημένη ενδοχώρα που εξερευνήθηκε μόλις πριν από έναν αιώνα, παραμένει ένα άγριο περιβάλλον που απαιτεί σεβασμό και σωστή προετοιμασία. Δεν είναι, όμως, τόσο τρομακτικό όσο οι περισσότεροι πιστεύουν. Αν μη τι άλλο, είναι το πιο συναρπαστικό κομμάτι μιας ολοκαίνουργιας χώρας, χτισμένης πάνω σε παμπάλαιη γη.

- 01 Δούληψε εντατικά το νέο κομπρεσεράκι που πήραμε από το Μπρουμ στις αμμόβειες διαδρομές που κάναμε.
- 02 Road Train σε πρατήριο του Κάρναρβον. Τα μεγαλύτερα έχουν μήκος 53,5 μ.!
- 03 Βαθύ κόκκινο το χρώμα του βράχου στο πάρκο Καριτζίνι.

Βαθιά ανάσα

Είχαμε μεγάλο ενθουσιασμό και αρκετές ανησυχίες όταν ξεκινούσαμε οι τρεις μας -παρέα με τον ξάδερφο Παντελή Τζετζεβέλη- από το Τζέραλντον: Ποια διαδρομή να ακολουθήσουμε; Σε ποια εθνικά πάρκα να πάμε; Να φτάσουμε μέχρι το Ντάργουιν ή να κόψουμε από την έρημο; Κι αν πάθει κάτι το αυτοκίνητο στη μέση του πουθενά; Έχοντας τη βασική διαδρομή στο μυαλό μας, ήμασταν -όπως πάντα- ανοικτοί να την αλλάξουμε. Στην πορεία, η Αυστραλία άρχισε να μας ξελογιάζει. Συνεχώς ανακαλύπταμε λόγους για να παρακάμπουμε. Όπως όταν μπήκαμε στη χερσόνησο Σαρκ Μπέι και φτάσαμε στο Στιπ Πόντ, το δυτικότερο ακρωτήριο της Αυστραλίας. Εκεί βρήκαμε μεγάλες αντροπαρές ψαράδων να κατασκηνώνουν για μέρες. Με τεράστια καλάμια πίνουν 30κιλες ψαρούκλες και στίνουν τρελά μπάμπεκιου συνοδεία δεκάδων λίτρων μπίρας, μακριά από τις γυναίκες τους. Όταν ξαναβγήκαμε στο βορειοδυτικό αυτοκινητόδρομο, είχαμε προσθέσει 650 κλμ. στο οδόμετρο του Discovery, όμως η παράκαμψη ίσα που διακρινόταν στο GPS. «Αυτό ήταν αληθινό offroad», είπε ο Παντελής στο τέλος, μιας και αρκετές φορές κατεβάσαμε την πίεση των ελαστικών στο μισό, για να πλανάριε το Discovery στην παχιά άμμο. Μέρα με τη μέρα, αισθανόμασταν στο πετσί μας πόσο τεράστια χώρα είναι η Αυστραλία. Οδηγούσαμε από το πρωί μέχρι το σούρουπο και ακόμη βρισκόμασταν στη δυτική ακτή. Μοναχικό ταξίδι, χωρίς κινητό ή ραδιόφωνο. Ελάχιστα τα αυτοκίνητα που συναντάς, γι' αυτό και επιβάλλεται ο χαιρετισμός -με σήκωμα του δείκτη από το τιμόνι- όταν κάποιος έρχεται από απέναντι. Από το Κάρναρβον μέχρι το Πορτ Χέντλαντ, μια χιλιάδα χιλιόμετρα περίπου, συναντήσαμε μόνο μία πόλη, το Τομ Πράις, στην είσοδο του συναρπαστικού εθνικού πάρκου Καριτζίνι. Ελάχιστους ταξιδιώτες βρήκαμε στα roadhouse της διαδρομής αλλά και στο ίδιο το πάρκο, που μας χάρισε δύο υπέροχες ημέρες με μπόλικη πεζοπορία, κολύμπι σε φυσικές πισίνες και με canyoning στα φαράγγια. Μας έπνιξε με παράπονο η σύγκριση με την Ελλάδα στο Καριτζίνι. Οι Αυστραλοί δίνουν όνομα και αξία σε κάθε φαράγγι, φυσική πηγή ή καταρράκτη. Εμείς τα έχουμε όλα σε αφθονία, αλλά ελάχιστοι τα γνωρίζουν.

Το Μπρουμ, που βρίσκεται στο βορειοδυτικό άκρο της χώρας, ήταν ακόμα ένας σημαντικός σταθμός στο ταξίδι μας. Είχαμε ακούσει τα καλύτερα γι' αυτήν την πόλη, αλλά, όταν κάναμε μια πρώτη βόλτα στο κέντρο της, μας έπιασε μελαγχολία. Ναι, είναι όμορφη, απλωμένη και με πολύ πράσινο, αλλά άψυχη, όπως οι περισσότερες επαρχιακές πόλεις στην Αυστραλία. Οι άνθρωποι είναι λίγοι, και αυτοί καλυπνόμενοι στην καθημερινότητά τους, με αποτέλεσμα να σε πνάνει κατάθλιψη με τη ραστώνη που επικρατεί. Οι ίδιοι μια χαρά περνούν. Έχουν μάθει να απολαμβάνουν τη μοναξιά τους...

Πού είναι οι Αβορίγινες;

Ένα απωθημένο που είχαμε ήταν να βρούμε άγριους Αβορίγινες στην έρημο. Ο «κροκοδειλάκιος» Μάλκολμ Ντάγκλας, στο Μπρουμ, μας έκοψε τη φόρα: «**Αργήσατε να έρθετε, δε θα βρείτε κανέναν. Οι τελευταίοι βγήκαν από την έρημο τη δεκαετία του '70**». Οι Αβορίγινες ζουν στις δικές τους κοινότητες, τόσο στο Κίμπερλι όσο και στην έρημο Τανάμι, που διασχίσαμε για να βγούμε στο Άλις Σπρινγκς. Μία διαδρομή 1.100 κλμ. στην πιο απομονωμένη πλευρά όλης της χώρας. Ταξιδεύεις για ώρες σε σκληρό ή αμμόβειες χώμα, και δε συναντάς ψυχή. Μόνο εγκαταλειμμένα αυτοκίνητα -που παρέδωσαν τα όπλα- και ένα roadhouse, το περιβόητο Ράμπι Φλας, συναντήσαμε για δύο μέρες. Και αυτό ήταν κλειστό, καθότι περάσαμε μεσοβδόμαδα. Στο τέλος της διαδρομής συναντάς χωριά Αβορίγινων. Στα περισσότερα χρειάζεσαι άδεια -αν είναι δυνατόν!- από το υπουργείο «θεμάτων ιθαγενών» για να μεις. Όταν επισκεφτήκαμε ένα, το βρήκαμε σε άθλια κατάσταση. Γεμάτο σκουπίδια, με ξεχαρβαλωμένα αυτοκίνητα διάσπαρτα και τους κατοίκους να κινούνται άσκοπα, μεθυσμένοι από τις μπίρες συνήθως, χωρίς καμία διάθεση να μοιραστούν κάτι μαζί σου. Προσπάθησα να πιάσω συζήτηση με ένα γέροντα που καθόταν στο κώμα, με όλη την οικογένεια γύρω από τη φωτιά. Ένωσα ότι δεν ήμασταν ευπρόσδεκτοι. Λίγο πιο κάτω, σε ένα σπίτι σαν ακούρι, μια χοντρή κυρία μας έκανε νόημα αν θέλουμε κάτι. Κατέβηκα να γνωριστούμε. Ήταν εμφανώς μεθυσμένη. Όταν τη ρώτησα αν ζουν καλά, με απείλησε με πρόστιμο, γιατί δεν είχαμε πάρει άδεια να μπούμε στο χωριό. Είχαμε γυρίσει όλον τον κόσμο, αλλά τέτοιο αρνητισμό δεν είχαμε δει. Τι πήγε στραβά με τους ιθαγενείς της Αυστραλίας; Αν τους αντιμετωπίσεις επιφανειακά -όπως οι περισσότεροι λευκοί-, μπορείς να τους χαρακτηρίσεις χαμένα κορμιά που εκμεταλλεύονται τα προνόμια της

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΑΚΙΑΣ

Ο Μάλκολμ Ντάγκλας είναι πασίγνωστος στην Αυστραλία ως ο αυθεντικός κυνηγός κροκοδειλών. Από τη δεκαετία του '60, όταν ο διάσπομος (αποθανών) «κροκοδειλάκιος» Στιβ Ίργουιν ήταν παιδί, ο Ντάγκλας έφτιαχνε ντοκιμαντέρ για την άγρια φύση και τους Αβορίγινες του outback που έχουν μείνει στην ιστορία. Τη δεκαετία του '80 άφησε το κυνήγι και αφιερώθηκε στην προστασία των άγριων ζώων. Έφτιαξε δύο φάρμες κροκοδειλών στο Μπρουμ, όπου συγκεντρώνει ερπετά που αλλιώως θα τα σκότωναν ως επικίνδυνα, και εκτρέφει χιλιάρδες, ώστε να ικανοποιείται η διεθνής αγορά δέρματος και κρέατος. Όταν ζητήσαμε από το σκληροτράχηλο «κροκοδειλάκι» να μας παραχωρήσει συνέντευξη, με το ζόρι μας δέχτηκε για δέκα λεπτά. Τελικά, μας άνοιξε το σπύ του -σε κάθε δωμάτιο του οποίου φιλοξενεί κι ένα καγκουρό- και δε μας άφηνε να φύγουμε. Μας γνώρισε έναν προς έναν τους μεγάλους κροκοδειλούς της φάρμας (ο πιο παλιός είναι εκατό ετών!), μας έκανε την τιμή να ανοίξει ένα καλάθι με σαγιά για να δούμε πώς γεννιούνται οι κροκοδείλοι και μας μίλησε με συγκίνηση για τη ζωή του, που είναι όλη μια θαυμαστή περιπέτεια. Στα εβδομήντα του, ο Ντάγκλας φτιάχνει ακόμη ντοκιμαντέρ και τρέχει για τη διάσωση ειδών προς εξαφάνιση, όπως το τρωκτικό «μπιήμπι». Όταν τον ρωτήσαμε ποιο όνειρό του έχει μείνει ανεκπλήρωτο, μας θύμισε τη μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής του, τον καρκίνο του προστάτη, που ευτυχώς ξεπέρασε το 2004. «Από τότε, κάθε μέρα που ζω ευχαριστώ το Θεό» μας είπε... **Μάθετε περισσότερα για τις περιπέτειες του Μάλκολμ Ντάγκλας στο www.malcolmdouglas.com.au**

“ Οι Αυστραλοί δίνουν όνομα και αξία σε κάθε φαράγγι, φυσική πηγή ή καταρράκτη. Εμείς τα έχουμε όλα σε αφθονία, αλλά ελάχιστοι τα γνωρίζουν. ”

ROADHOUSE, Η ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΟΥ OUTBACK

Έπειτα από 400-500 χλμ. οδήγησης στην έρημο, το επόμενο roadhouse είναι όλη η Αυστραλία. Δεν είναι απλώς βενζινόδικο, αλλά κάμπινγκ, φθινό ξενοδοχείο (με καμπίνες-κοντέινερ), εστιατόριο, καφέ, μίνι μάρκετ, αναμνηστικά (αυτοκόλλητα, πινακίδες, θερμός μπίρας κτλ.), μέχρι και ATM. Πάντα θα βρεις μια παγωμένη μπίρα και ένα ζεστό πιάτο φαγητό, συνήθως ένα μπέργκερ, fish 'n' chips αλλά και καγκουρό. Τα αγαπημένα μας; Το Pink Roadhouse στην Οαντναντάτα, το Birdsville Hotel -όπου γίνεται χαμός κάθε Σεπτέμβριο που διοργανώνονται οι περίφημοι ιππικοί αγώνες- και, βέβαια, το William Creek (www.williamcreekhotel.net), με την απίστευτη διακόσμηση με χιλιάδες κάρτες και προσωπικά αντικείμενα (βλ. σουτιέν!) όσων έχουν περάσει από εδώ.

Μία από τις αρκετές πινακίδες που ελληνοποιήσαμε στη διαδρομή μας...

κυβέρνησης, η οποία τους συντηρεί με επιδόματα ανεργίας και με τίτλους ιδιοκτησίας τα τελευταία τριάντα χρόνια. Σκεφτείτε, όμως, τι πολιτισμικό σοκ δέχτηκαν αυτοί οι άνθρωποι τον περασμένο αιώνα. Από εκεί που ζούσαν στην άγρια φύση, ήρθε ο «πολιτισμένος» λευκός, τους μάζεψε, τους φόρεσε ρούχα, τους έκλεισε σε γκέτο, τους εκμεταλλεύτηκε ως εργάτες και υπηρετικό προσωπικό, τους άλλαξε τη θρησκεία και έναν αιώνα μετά -όταν δέχτηκε διεθνή κατακραυγή, δηλαδή-, τους έδωσε πολιτικά δικαιώματα και κομμάτια της γης τους πίσω. Η ζημιά είχε γίνει. Ο Αβορίγινος είναι και θα μείνει για πάντα ο παρίας της Αυστραλίας. Ένας ξένος στην ίδια του τη χώρα...

Στα μονοπάτια των εξερευνητών

Αναθάρρησαμε όταν φτάσαμε στο Άλις Σπρινγκς, που βρίσκεται στο Red Center, το γεωγραφικό κέντρο της Αυστραλίας. Πιπόλη και αυτή, αλήθεια... Το 1870, που στήθηκε εδώ ο τηλεγραφικός σταθμός, δεν υπήρχε τίποτα. Το 1920 έφτασε εδώ ο Ghan, ο σιδηρόδρομος που θα ένωσε πολύ αργότερα την Αδελαΐδα με το Ντάρβουιν. Ονομάστηκε «Ghan» από τους Αφγανούς καμπιέρηδες που επιστράτευσαν οι άποικοι για να μεταφέρουν τις γραμμές. Από τότε το Άλις εξελίχθηκε σε μια ολοζώντανη πόλη. Έχει εκπληκτική αγορά, δεκάδες ξενοδοχεία και καλαερί «αβοριγίνικης» τέχνης και είναι το καλύτερο ορμητήριο για περιπέτειες στο outback. Οι επισκέπτες εδώ είναι κυρίως Αυστραλοί. Φοιτητές-backpackers- από τη μία, με νοικιάρικα, χίπικα βαμμένα λεωφορεία, και «grey nomads» από την άλλη, συνταξιούχοι Αυστραλοί με υπερεξοπλισμένα 4x4 ή κάμπερ, οι οποίοι ξοδεύουν τη σύνταξή τους περιπλανώμενοι για μήνες σε όλη την επικράτεια. Ο πιο δημοφιλής προορισμός για όλους αυτούς είναι το πάρκο Ουλούρου, το γνωστό Άιερς Ροκ, ο επιβλητικός, κατακόκκινος ογκόλιθος που υψώνεται μυστηριωδώς 300 μ. πάνω από την έρημο. Η καρτ ποστάλης της Αυστραλίας. Ένα επιβλητικό όσο και ανεξήγητο «τέχνασμα» της φύσης αλλά και τόπος ιερός για τους Αβορίγινες.

ΤΙ ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙΤΕ

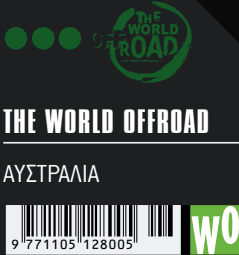
► Δορυφορικό τηλέφωνο Iridium ► Road & 4WD Atlas της Hema ► Οδηγό Rough Guide ή Lonely Planet ► Χάρτες Tracks4Australia για το GPS (www.gpsaustralia.net) ► Waypoints με δωρεάν κάμπινγκ (www.poiplaza.com) ► Κανέλο, γυαλιά ► Κουνουπιέρα και απωθητικό σπρέι σώματος (Rid) για τις μύγες ► 150 λίτρα πετρέλαιο ή 200 λίτρα βενζίνη ► 50-60 λίτρα νερό ► Το Suunto X10 με GPS, για να καταγράφετε τις πεζοπορικές σας διαδρομές

Ξεκινώντας από το Άλις Σπρινγκς, μπορείς να περιπλανιέσαι για μήνες προς κάθε κατεύθυνση. Η δική μας πορεία ήταν συγκεκριμένη: προς τα νότια, για τον οικισμό Φίνκε -μια σκληρή διαδρομή που φιλοξενεί κάθε χρόνο τον πιο δημοφιλή αγώνα 4x4 της χώρας- και μετά προς τα ανατολικά, μέσα από τη διαβόητη έρημο Σίμμσον. Την terra incognita της Αυστραλίας. Αν ερχόμασταν δύο μήνες αργότερα, θα τη διασχίζαμε από τα αμμώδη μονοπάτια της French Line, της γραμμής που χάραξαν μεταπολεμικά γαλλικές εταιρείες για την εξόρυξη πετρελαίου. Πεντακόσια χιλιόμετρα που είναι προσβάσιμα μόνο κατά τη διάρκεια του χειμώνα, όταν ελάχιστοι τρελοί με 4x4 φτιάχνουν караβάνια και ανοίγουν μονοπάτια μέσα από τους αμμόλοφους. Αν τολμούσαμε να περάσουμε αυτήν την εποχή -παρά τη ρητή εντολή των ρεϊντζερ-, θα ήμασταν ακόμη κολλημένοι στο πλημμυρισμένο ανατολικό άκρο της ερήμου. Έτσι, την κυκλώσαμε από τα νότια, από δύο θρυλικά μονοπάτια, το Οαντναντάτα και το Μπέρντσβιλ. Ατέλειωτοι χωματόδρομοι στην απόλυτη ερημιά. Μόνο μύγες επιζούν εδώ. Δεν τολμάς να βγεις από το αυτοκίνητο, και σε δευτερόλεπτα δεκάδες μαζεύονται γύρω σου. Δεν πηγαίνουν καν στο φαγητό, θέλουν εσένα! Εισχωρούν στα ρουθούνια και στ' αυτά και, κάθε φορά που ανοίγεις το στόμα σου, καταπνίεις δυο-τρεις. Μεταλλαγμένα όντα, η κατάρα της Αυστραλιανής ερήμου...

Μέχρι το Μπέρντσβιλ, το πρώτο χωριό στο νοτιοδυτικό άκρο του Κουίνσλαντ, συναντήσαμε μερικά από τα πιο απομακρυσμένα roadhouse της Αυστραλίας. Οι άνθρωποι που τα δουλεύουν είναι οι προσωπικοί της ερήμου. Υπάρχουν μέρες που δε βλέπουν ψυχή. Επικοινωνούν μεταξύ τους μέσω VHF ή με δορυφορικό τηλέφωνο και τα παιδιά τους παρακολουθούν τα μαθήματα μέσω Ίντερνετ. Αυτοί οι Αυστραλοί είναι πραγματικά αλλού! Αλλού αισθανθήκαμε κι εμείς όλες αυτές τις βραδιές που κατασκηνώναμε κάτω από τον περίφημο ουρανό του outback. Νομίζεις ότι θα σηκώσεις το χέρι σου και θα πιάσεις ένα αστέρι, τόσο καθαρή είναι η ατμόσφαιρα.

Μετά τον πολυήμερο μαραθώνιο οδήγησης και μάχης με τις μύγες, το Μπέρντσβιλ φαντάζει κοσμικό. Ένα εστιατόριο έχει όλο κι όλο και δύο βενζινόδικα. Εκεί μας βγήκε ένας αναστεναγμός ανακούφισης. Μπορεί να είχαμε εκατοντάδες χιλιόμετρα ακόμα μπροστά μας στην ενδοχώρα του Κουίνσλαντ, ωστόσο ξέραμε ότι η μεγάλη περιπέτεια ήταν πίσω μας. Τώρα μπορούσαμε να πιούμε μια μπίρα στην υγεία του outback. Cheers, mates! _A.T. >>>

THE WORLD OFFROAD

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ DISCOVERY

ΕΝΔΕΙΞΗ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΗΤΗ: 114.725

ΧΛΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ: 105.725

ΧΛΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: 9.157

ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΖΕΛ: 1.061 (1401 ΑΥΔ)

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ: 11,6 ΛΙΤΡΑ/100 ΧΛΜ.

Στο Χολς Κρικ αλλόξαμε λάδια και φίλτρο (συμθετικά Castrol Edge 5W-30), όταν ο κινητήρας συμπλήρωνε τα πρώτα του 6.000 χλμ. Η κατανάληση λαδιού ήταν μηδενική, παρ' ότι ο TDV6 ήταν σε φάση στρωσίματος. Στα κακοτράχαλα μονοπάτια του εθνικού πάρκου Φίνκε το πίσω αριστερό BF Goodrich απέκτησε τρύπα σε μέγεθος κουμπιού από αιχμηρή πέτρα. Το επισκευάσαμε με το κιτ που διαθέταμε. Μετά τις διαδρομές στη έρημο Σίμσον, παρατηρήσαμε διαρροή λαδιού από το εμπρός αριστερό αμορτισέρ της Jam Sport, όμως ακόμη δείχνει να αποσβένει τους κραδασμούς, παρόλο που έχει ξεπεράσει τα 115.000 χλμ.! Τέλος, στο Ροκκάμπτον παρουσιάστηκε ένας θόρυβος από τη μετάδοση στο «πάτα-άσε» του γκαζιού: Εντοπίσαμε τζόγο στα πίσω ημιαξόνια, οπότε θα τα ελέγξουμε όταν φτάσουμε στο Μπρίσμπεϊν. Όσο για τα ελαστικά: Τα πίσω ολοκαίνουργα BF Goodrich All Terrain δεινοπάθησαν από την πέτρα της αυστραλιανής έρημου, και είναι αγνώριστα. Τα μπροστινά, αντίθετα, που έχουν... περπατήσει από την Ελλάδα (49.000 χλμ.!), είναι πλήρως τόσο σκληρά, που δεν έδειξαν να πτοούνται από το έδαφος του outback.

FAQ

ΝΤΙΖΕΛ: 1,14-1,84(1) ΑΥΔ ΕΘΝΙΚΟ ΠΑΡΚΟ ΚΑΡΙΤΖΙΝΙ: ΕΙΣΟΔΟΣ: 10 ΑΥΔ/ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ - 4 ΑΥΔ/ΑΤΟΜΟ, ΚΑΜΠΙΝΓΚ: 12 ΑΥΔ ΕΘΝ. ΠΑΡΚΟ ΟΥΛΟΥΡΟΥ: ΕΙΣΟΔΟΣ: 25 ΑΥΔ/ΑΤΟΜΟ
ΦΕΤΑ ΑΗΜΝΟΥ: 11 ΑΥΔ/ΚΙΛΟ ΔΩΔΩΝΗΣ: 22 ΑΥΔ/ΚΙΛΟ ΒΟΔΙΝΟ ΚΡΕΑΣ: 10-15 ΑΥΔ/ΚΙΛΟ ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΒΟΡΙΓΙΩΝ: ΔΩΡΕΑΝ (WWW.DIA.GOV.AU)
ΙΣΟΤΙΜΙΑ: 1 ΕΥΡΩ=1,84 ΔΟΛΑΡΙΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ (ΑΥΔ) |

INFO: Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com

13/3/2009

Τζέραλντον, 96.568 χλμ.:
Παίρνουμε βαθιά ανάσα και ξεκινάμε να διασχίσουμε την Αυστραλία.

14/3/2009 Σπι Πόιντ, 97.046 χλμ.:
Παχιά άμμος για να φτάσουμε στο δυτικό άκρο της Αυστραλίας.

15/3/2009

Wooramel Roadhouse, 97.524 χλμ.:
Το κομπρεσεράκι αέρα παραδίδει τα όπλα. Περνάμε από το υπνωτισμένο Ντέναμ, τη δυτικότερη πόλη της χώρας, και φτάνουμε στο Μάνκι Μία για να δούμε δεληφάνια. Αυτά, όμως, έρχονται στην ακτή μόνο κάθε πρωί. Πολλή τουριστική αξιοθέατα...

16/3/2009 Wooroonda, 98.060 χλμ.:
Δεν τοιμάμε να βρούμε από το αυτοκίνητο, μιας και σμήνη από μύγες μας επιτίθενται παντού.

17-18/3/2009 Καριτζίνι, 98.519 χλμ.:
Εξερευνούμε τα φαράγγια του εθνικού πάρκου που το διαχειρίζονται Αβορίγινες. Ένα ντίνγκο πλησιάζει στο τραπέζι μας ενώ ψήνουμε πουκάνικα στο μπάρμπεκιου του κάμπινγκ.

19/3/2009

Sandfire Roadhouse, 99.137 χλμ.:
Γνωρίζουμε δύο Έλληνες στο Πορτ Χέιτλαντ, τους κ. Ανωναστόπουλο και Λεβισανό, ιδιοκτήτες των καταστημάτων ηλεκτρικών Retra Vision. Προς το Μπρουμ - μια βορειοτι ευσθεία 600 χλμ. - πάμε να κατασκηνώσουμε στην «ακτί των 80 μιλίων», αλλά δεν επιτρέπεται εκτός του οργανωμένου κάμπινγκ.

20/3/2009

Μπρουμ, 99.509 χλμ.:
Παίρνουμε τον καφέ μας στην ακτή Κέιμπλ και κατασκηνώνουμε 40 χλμ. βόρεια της πόλης σε μια άγρια ακτή του Ινδικού προς το Κέιπ Λεβέκ.

21/3/2009 Ντέρμπι, 99.787 χλμ.:
Περνάμε τη μέρα μας με τον Μάλκομ Ντάνγκλς, κάνουμε τα ψώνια μας και αναχωρούμε για το Ντέρμπι, μια κοινότητα Αβοριγινών και διοικητικό κέντρο του Κίμπερλι. Θλιβερή κωμόπολη...

22/3/2009

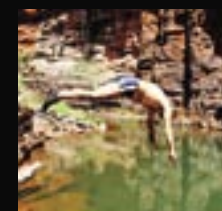
Φιτζρόι Κρόσινγκ, 100.165 χλμ.:
Μπαίνουμε στον περιβάτο Gibb River Road που διασχίζει το Κίμπερλι και στρίβουμε στον - κλειστό, σύμφωνα με τις νιακίδες - χωματόδρομο προς τα πάρκα Γουιντζάνα και Τάνει Κρικ.

23/3/2009 Έρ. Τανάμι, 100.684 χλμ.:
Αηλιάζουμε λάδια, ανεφοδιάζουμε πετρέλαιο στο Χολς Κρικ και κάνουμε τα πρώτα 300 χλμ. στην περιβόητη διαδρομή Τανάμι.

24/3/2009 Αήλις Σπρινγκς, 101.363 χλμ.:
700 χλμ. κάτω, με μόνο αξιοθέατο τα 40 εγκαταλεημένα αυτοκίνητα και το κλειστό μεσοβόθρο-roadhouse στο σημείο Ράμπι Φιλας. Κατασκηνώνουμε σε αποξηραμένο ποταμό πάνω στο Stuart Hwy. Ουφ, πάει κι αυτό...

25/3/2009

Έθν. Πάρκο Φίνκε, 101.527 χλμ.:
Παίρνουμε το δρόμο Λαοφίντα προς το φαράγγι Κινγκς. Κατασκηνώνουμε μόνοι μας στο εκπληκτικό κάμπινγκ του φαράγγιου Φίνκε. Οι μύγες μας έχουν τρελήσει...

26/3/2009

Κινγκς Κρικ, 101.786 χλμ.:
Αφέχαστα πεζοπορία 6 χλμ. στο πιο συναρπαστικό φαράγγι της χώρας. Στη θέση «κρήνη της Εδέμ» βρίσκουμε λίμνη στην οποία και βουτάμε.

27/3/2009

Κέρτιν Σπρινγκς, 102.273 χλμ.:
Περπατάμε και φωτογραφίζουμε γύρω από το βράχο Ουλιούρου (Αιερς Ροκ). Μετά τη δύση, κατασκηνώνουμε - δωρεάν! - σε ακόμα ένα θρυλικό roadhouse (www.curtinsprings.com).

28-29/3/2009

Άλις Σπρινγκς, 102.662 χλμ.:
Αποχαιρετούμε τον ξάδερφο Παντελή, που πετά για Αδελαΐδα. Επισκεπτόμαστε το μουσείο του Ghan - του παλαιού σιδηροδρόμου - και παίρνουμε μία ανάσα στο κάμπινγκ, για να συνθησώσουμε τη μοναξιά μας.

30/3/2009

Έρημος Σίμσον, 103.038 χλμ.:
Ακολουθούμε τη διαδρομή του ετήσιου αγώνα 4x4 Finke Desert Race (www.finkedeserttrace.com) και φτάνουμε στις πηγές Νταλχάουσι, όπου ξεκινά η εκτός δρόμου διαδρομή στην έρημο Σίμσον. Οι μύγες τη μέρα και οι σκίψες τη νύχτα είναι ανυπόφορες.

31/3/2009

Γουίλιαμ Κρικ, 103.436 χλμ.:
Έπειτα από μια βουτιά στη θερμή λίμνη, παίρνουμε τη διάσημη διαδρομή Ουινατάνα και διανυκτερεύουμε στο πιο όμορφο roadhouse όλης της Αυστραλίας.

1/4/2009

Έρημος Σαρτ, 103.878 χλμ.:
Από την κωμόπολη Μαρτ δεν πάμε για Αδελαΐδα, αλλά παίρνουμε το Birdsville Track προς τα βόρεια για την πολιτεία Κουίνσλαντ. Κατασκηνώνουμε μέσα στην κατακόκκινη έρημο Σαρτ.

2/4/2009

Μπέρνταβιλ, 104.352 χλμ.:
Ελάχιστοι φτάνουν (οι περισσότεροι με μονοκινητήρια...) στην «άγρια δύση» του Κουίνσλαντ. Έπειτα από ένα μπέρκερ στο περιβόητο Birdsville Hotel, παίρνουμε το δρόμο για Γουιντάρ.

3/4/2009

Λόνγκκρικ, 104.962 χλμ.:
Έχουμε διασχίσει το outback και είμαστε πίσω στην άσφαλτο!

Πανέμορφη πόλη η γενέτειρα της αεροπορικής εταιρείας Qantas.

4/4/2009

Άλφο, 105.202 χλμ.:
Επισκεπτόμαστε το μουσείο της Qantas και το Stockman's Hall of Fame, ένα εκπληκτικό μουσείο που σε ταξιδεύει στην ιστορία του Αυστραλιανού outback (www.outbackheritage.com.au).

5/4/2009

Ντουαρίνγκα, 105.600 χλμ.:
Ψάχνουμε - χωρίς επιτυχία - για ζαφείρια στα Gemfields (<http://bluehollowmine.com>) και ανεβαίνουμε μέχρι το συναρπαστικό εθνικό πάρκο Μπλανάκτον Τέιμπλντ.

6-8/4/2009 (660η ημέρα)

Ροκκάμπτον, 105.725 χλμ.:
Αντικρίζουμε τον Ειρηνικό Ωκεανό για πρώτη φορά και κάνουμε ανάπαυλα στην «πρωτεύουσα του βοδιού». Το κανάλι WIN TV μας ανακαλύπτει στο κάμπινγκ και μας βγάζει στις βραδινές ειδήσεις.

